«Можна вибрать друга і по духу брата, та не можна рідну матір вибирати» (за поезією В. Симоненка). 11 клас

Ходить по землі «казка з сивими очима», задивляється у вікна. Хоче, мабуть, десь знайти того, кого шукає вже довгі роки і, на жаль, уже ніколи не знайде. Бо вже немає на світі Василя Симоненка, задля якого і придумувала його матуся оту чарівну казку. Але живі ми, його нащадки. Я дуже пишаюся тим, що українська земля подарувала нам такого чудового поета, який своєю талановитістю здивував навіть «лебедів рожевих», що знову і знову прилітають до нас з туману минулого, приносячи свої чарівні казки.

Василь Симоненко знав ціну любові до рідної землі, до рідної матері. Його вірші — цьому підтвердження. Слова безмежної любові і вдячності линуть з найпотаємніших глибин його серця, вражаючи своєю щирістю та непідкупністю. Хіба може егоїстична людина сказати такі прості й одночасно сповнені глибокої любові слова:

Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік.

Дивуватися з того, що, незважаючи на втрати, на зради, на безталання, Україна вижила. І не тільки вижила, а ще й розквітла. Хай усюди роблять свої підлі справи заздрісники, хай лютують вороги, «хай сичать образи», Батьківщина зможе перенести і це. Вона стане ще кращою, ще міцнішою, адже охороняють її спокій, дарують їй свої таланти такі люди, як Василь Симоненко. Його не можна не поважати, бо він безмежно відданий своїй Вітчизні. Адже так вчила його мати:

Можеш вибирати друзів і дружину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Ці пророчі слова своєї матері поет проніс крізь усе життя. Можливо, тому і помер він так рано, що не зміг перенести образ, які чинили невігласи-чиновники на Україні. Мені дуже шкода, що така людина так небагато прожила на землі. Василь Симоненко заслуговував на більший строк, щоб подарувати людям якомога більше своїх талановитих віршів. У них — його душа, його любов, його страждання і ненависть. У них —- його туга за материнськими добрими руками, за її посмішкою, за рідною домівкою. Адже як би тобі добре не жилося у чужій стороні, думками ти завжди поруч з тим, що тобі знайоме з дитинства. У думках завжди з тобою твоя рідна мати:

Можна вибрать друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати.

Я розумію думки Василя Симоненка, тому що вони дуже схожі до моїх. Так, рідну домівку, рідну матір, рідну землю забути неможливо, тим більше відректися від них. На це здатна хіба дуже підла людина, у якої немає ані вдячності, ані хоч краплі патріотизму. Ліричний герой Василя Симоненка проклинає таких людей:

І моє прокляття очманіле
Упаде на тім'я дурням тим.
Хто твоє солодке грішне тіло
Оскверняє помислом гидким.

Поет мріє про щастя для рідної Батьківщини, він ненавидить її осквернителів, катів, які мріють знищити Україну і її народ. Щоб цього не сталося, треба бути разом, треба любити рідну землю, не віддавати її на поталу ворогам та насмішникам, які до неї байдужі. І тоді рідна земля відплатить нам усім своєю любов'ю, своєю підтримкою:

І якщо впадеш ти на чужому полі,
Прийдуть з України верби і тополі…

Не забуде про тебе твоя рідна земля. Отже, і нам треба не забувати про неї. Пам'ятати про неї не тільки у радощів мить, а й у часи скрути. Як це завжди робив вірний патріот, люблячий син Василь Симоненко. Тому до нього знову і знову приходять верби і тополі, прилітають «лебеді материнства» і задивляється «казка з сивими очима». Я вважаю, що його мати пишається своїм сином, адже він виконав усі її накази. Вибрав і друзів, і дружину. Залишився вірним на усе життя лише матері і Батьківщині.